— Կրնա՞նք իմանալ թէ ի՞նչ տեսակ բան է մեզի սովրեցնելիքդ:

Իսկ վանահայրը նոյն միջոցին յիշելով սենեկին դռան առաջ եղած խօսակցութիւնը, դարձաւ եւ ըսաւ տարոնեցուոյն, որուն անունը մինչեւ այն օր չէր հարցուցեր եւ չէր գիտէր եւ դիանալու էլ փափագ չունէր.

— Բայց, Տարօնեցի՛, դու քիչ առաջ կ'ըսէիր թէ մենք դատաստան ունինք իշխանին հետ, դատաստանդ ի՞նչ է:

— Մինչեւ որ վկաները չի ժողուին՝ դատաստանը չի կրնար սկսիլ եւ այդ նիւթին վրայ հիմա խօսիլ աւելորդ է, մանաւանդ թէ ժամանակ էլ չի կայ եւ հիմա պէտք է երթանք:

— Ո՞ւր,— հարցուց Մուշեղ հրամայական ձեւով եւ կիրքով:

— Դատարանը ուր դատ պիտի վարենք քեզի դէմ, եւ ուր եթէ արդարանաս կը թողունք, որ երթաս:

— Եւ եթէ՞ չարդարանամ:

— Դատաստանը ինչ որ վճռէ, ի գործ դնել պարտաւոր ենք:

— Ձեզի պէս աւազակներու, գռեհիկներու, սինլքորներու հետ դատաստանի մտնելն էր պակա՛ս: Ես որ զձեզ չեմ ճանչեր, ես որ զձեղ չեմ տեսեր, ես որ ոտքիս տակ երբեք չեմ նայէր, որ կ'արէնալի ձեր նմանները նշմարել, եւ դուք կը համարձակի՛ք ինձի հետ դատաստանի խօսք ընել:

— Երկայն եւ նախատական խօսքերու պէտք չի կայ: Տղա՛ք, մութը կոխեց, դէ՛, ջորին պատրաստեցէք: Հայր Սուրբին չորին էլ պատրաստեցէք, դուք էլ պատրաստ եղէ՛ք, որ երթանք:

— Եմ ջորիս ո՞ւր կը տանիք,— ըսաւ Հայր Սուրբը: